

BÖNDÖR PÁL VERSEI

HÁBORÚS ANTHOLÓGIÁK, 1993

Ez is csupán egy *ingyen élmény?*
Melyen az uszító s a morcos
de szókimondó békeharcos

árul már-már egy az a gyékény.
A megrendülés lett hiánycikk:
itt s most a némaság hiányzik.

A falon évek szennye mocska.
Az írás rajta nem világít
de ott van. Innentől odáig

gurul egy bolyhos nagy pormacska
időnk miközben már ülepszik
és máris dermed mint az aszpic.

STANDARD

Nem adtam még fel. És nem untam
meg. . . ám egy s más megköti a kezem.
A jövőmről mindent tudok: ha múltam-
ba egy napon majd visszaérek
vásott kölyökre többé – *Hol a búsban*

csavarogsz? – nem rivall már senki sem.
 – Találkozunk egy másik háborúban? –
 ebben itt nem találom a helyem.
Az emberek cselekedetei
 – Borges evangéliuma szerint – *nem*
érdemelnék se poklot se eget.
 Ez nem sokat nyom a latban szerintem:
 ennél – ahol a kéz rögtön ököl-
 be szorul – nem rosszabb hely a pokol.

ALKALMI VILLANELLA

Most mondjam hogy sosem voltam szabad?
 Az ember fekszik otthon – vagy ül – és
 a mennyezet egyszerre rászakad.

A múltunk hogy ringy-rongy diribdarab
 aligha hoz valami enyhülést.
 Most mondjam hogy sose leszek szabad?

Feltételeket a győztes szab. *Ad*
vitam aeternam? – néki az kevés.
 S e mennyei bolt terhe ránk szakad.

Hogy látták rám az édes nem ragad
 – nem forgattak meg mint mézben a kést.
 Most mondjam hogy mégis voltam szabad?

Vagy mondjam hogy: – *Fiúk nincsen harag!* –
 mikor: – *Mit ugrálsz* – szólnak – *ha nem élsz?*
 S a mennyezet nem űrájuk szakad.

Ellepik udvarom a madarak.
 Ha hozzám érsz elfog a szédülés.
 Most mondjam hogy sosem voltam szabad?
 A mennybolt – attól félek – rám szakad!